

permanente Råd mødes i WEU-generalsekretariatets lokaler i London. Desuden har WEU et parlamentarisk organ: Forsamlingen med hovedsæde i Paris. Forsamlingen, der udelukkende har konsultative funktioner, består af 89 medlemmer udpeget af de respektive landes parlamenter.

I praksis blev WEU's sikkerhedspolitiske funktioner fra begyndelsen varetaget gennem NATO, og da kontrolfunktionerne over for Forbundsrepublikken Tyskland ikke fik større betydning, kom organisationen i virkeligheden til at leve en skyggetilværelse. I kraft af sit omfattende mandat spillede den dog en vis rolle som institutionel ramme for de britiske forsøg på at nærme sig EF. Efter det franske veto mod britisk optagelse i EF i 1963 var WEU på grund af dets funktion som mødested med til at hindre, at Vesteuropa spaltedes i to blokke. Men gennem 1960'erne og 1970'erne var NATO-samarbejds klare dominans som forum for de vestlige landes forsvarssamarbejde og divergenserne omkring EF's fortsatte udvikling og omkring Frankrigs stilling til forsvarssamarbejdet så væsentlige hindringer, at det ikke kom på tale at gøre WEU til et europæisk forum for sikkerhedsspørgsmål.

Da Frankrig i 1973 gjorde et forsøg på at reaktivere WEU som ramme for konsultationer i forsvarsspørgsmål, mislykkedes det på grund af Storbritanniens og Forbundsrepublikken Tysklands præferencer for Eurogruppen. En konsekvens heraf var, at Ministerrådet ikke mødtes mellem 1973 og 1984; mellem 1974 og 1977 var posten som generalsekretær vakant.

Når Frankrig og Forbundsrepublikken Tyskland i begyndelsen af 1980'erne kom hinanden i møde i bestræbelser på at genoplive WEU, var det ud fra forskellige motiver. De franske revitaliseringsbestræbelser, der i første række var rettet imod den parlamentariske forsamling i Paris, sigtede ikke så meget på at fremme den europæiske integration på forsvarsområdet, som på at modvirke formodede neutralistiske tendenser i Forbundsrepublikken. Der var utvivlsomt tale om en øjeblikksbestemt og taktisk forholdsregel over for Forbundsrepublikken Tyskland.

Den drivende kraft var uden tvivl Forbundsrepublikken Tyskland. Blandt dennes beslutningstagere var et helt spektrum af motiver virksomme, herunder ønsket om gennem WEU

at få yderligere mulighed for at øve indflydelse på fransk sikkerhedspolitik samt behovet for at imødekomme ønsker inden for den vesttyske opinion om en »europæisering« af forsvarspolitikken, men stærkest vejede måske ønsket om at videreføre de integrationsbestræbelser, som det ikke var lykkedes at gennemføre inden for EF og EPS (Genscher-Colombo-planens fald 1983), ved at skabe et fast forum for debat imellem de vesteuropæiske lande om egentlig forsvars- og sikkerhedspolitiske spørgsmål – sigtende imod formningen af den europæiske forsvarsidentitet inden for NATO's rammer. Tyskerne nærrede uden tvivl et fundamentalt behov for at få videreført den europæiske integration, som de havde knyttet deres fremtidsforhåbninger til.

Den franske interesse for WEU kølnedes noget, da man indså, at man havde overvurderet styrken af de neutralistiske tendenser i Forbundsrepublikken Tyskland. Der var imidlertid skabt et vist momentum, som på WEU-ministermøder i Paris og Rom i 1984 førte til beslutninger om i højere grad at udnytte WEU som forum i sikkerhedspolitiske spørgsmål. *Romdeklarationen* af oktober 1984 talte om at gøre »bedre brug af WEU-samarbejdsrammen« ved at afholde to årlige rådsmøder på ministerniveau (udenrigs- og forsvarsministre) og indføre en formandskabsordning. Sigtet med nyordningen var ifølge deklARATIONEN at etablere et forum for *dybergående diskussioner* med henblik på at *søge at harmonisere* synspunkterne med hensyn til de specielle sikkerhedsvilkår i Europa inden for områderne 1) forsvarsspørgsmål, 2) våbenkontrol og nedrustning, 3) Øst-Vest-forholdet og Europas sikkerhed, 4) Europas bidrag til styrkelse af den atlantiske alliance, 5) europæisk samarbejde på rustningsområdet, og 6) konsekvenser for Europa af kriser i andre dele af verden. Man tilstræbte således at etablere et forum, hvor der diskuteredes sikkerhedspolitik i fuld bredde – også bredere end i NATO.

Udviklingen inden for WEU har siden 1984 været præget af stigende intensitet, og samarbejdsformen nærmer sig tydeligt den, som praktiseres inden for EPS. I 1987 indførtes således periodiske møder mellem direktørerne for de respektive udenrigsministerier og højststående embedsmænd fra forsvarsministerierne. Det besluttedes ligeledes i 1987 at oprette et særligt